

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 500/2026
28.04.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Вуковић, председника већа, Јасмине Васовић, Слободана Велисављевића, Светлане Томић Јокић и Александра Степановића, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела непоступање по здравственим прописима за време епидемије из члана 248. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Владимира Драгићевића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Шапцу 1Кж1-210/25 од 14.10.2025. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж3 12/25 од 11.02.2026. године, у седници већа одржаној дана 28.04.2026. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Владимира Драгићевића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Шапцу 1Кж1-210/25 од 14.10.2025. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж3 12/25 од 11.02.2026. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лозници 3К. бр. 599/23 од 15.04.2025. године, окривљени АА је на основу члана 423. тачка 2) Законика о кривичном поступку, ослобођен од оптужбе да је извршио кривично дело непоступање по здравственим прописима за време епидемије из члана 248. Кривичног законика и одређено је да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда о чијој висини ће суд одлучити накнадно посебним решењем.

Пресудом Вишег суда у Шапцу 1Кж1-210/25 од 14.10.2025. године усвојена је жалба Основног јавног тужиоца у Лозници КТ-64/22 од 26.05.2025. године, па је преиначена пресуда Основног суда у Лозници 3К. бр. 599/23 од 15.04.2025. године, тако што је Виши суд у Шапцу на основу члана 424. Законика о кривичном поступку, окривљеног АА огласио кривим да је извршио кривично дело непоступање по здравственим прописима за време епидемије из члана 248. Кривичног законика и изрекао му условну осуду, тако што му је утврдио казну затвора у трајању од 3 месеца и истовремено одредио да се утврђена казна затвора неће извршити уколико

окривљени у време проверавања од 1 године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Истом пресудом, окривљени је обавезан да сноси трошкове кривичног поступка, с тим да ће о висини трошкова суд одлучити накнадно посебним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду КжЗ 12/25 од 11.02.2026. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА и пресуда пресуда Вишег суда у Шапцу 1Кж1-210/25 од 14.10.2025. године је потврђена.

Против осуђујућих правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Владимир Драгићевић, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев за заштиту законитости у смислу члана 492. став 1. тачка 1) или 2) Законика о кривичном поступку.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП), па је на седницу већа, о којој сходно члану 488. став 2. ЗКП није обавестио Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те по оцени навода и предлога у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је неоснован.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости указује да је у побијаним осуђујућим пресудама учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, јер дело које је окривљеном стављено на терет није кривично дело. Ово стога што, према браниочевим наводима, мера кућне изолације не може се одредити усменим путем од стране лекара дома здравља, већ писаним решењем санитарног инспектора и, у изузетним случајевима, усменим решењем у управном поступку, те како непостоји решење које је донето и уредно уручено окривљеном, то ни окривљени није поступио протиправно и нема његове одговорности за непоштовање мере кућне изолације, јер иста формално ни није била одређена.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани.

Наиме, кривично дело непоступање по здравственим прописима за време епидемије у смислу члана 248. Кривичног законика (КЗ) чини лице које за време епидемије какве опасне заразне болести не поступа по прописима, одлукама или наредбама којима се одређују мере за њено сузбијање или спречавање.

Чланом 2. став 4. Уредбе о мерама за спречавање и сузбијање заразне болести COVID – 19 („Службени гласник РС“, бр. 151/202....бр. 33/2022) прописано је да се лица код којих је тестирањем утврђено присуство вируса SARS-CoV-2, а код којих није утврђено присуство ниједног симптома или знака заразне болести COVID – 19, односно код којих тежина болести не захтева лечење у болничким условима, упућују, у складу са Законом о заштити становништва од заразних болести у кућну изолацију са

здравственим надзором на акутно респиратно обољење изазвано вирусом SARS-CoV-2 у трајању од 7 дана, а изолација се прекида без тестирања, а у ставу 5. прописано је да уколико лице из става 4. овог члана има примарну или секундарну имунодефицијенцију, упућује се у кућну изолацију у трајању од 14 дана, а које стање имунодефицијенције утврђује лекар примарне здравствене заштите. Ставом 6. истог члана прописано је да контролу придржавања мере кућне изолације из става 4. и 5. врши орган државне управе надлежан за унутрашње послове, а на основу података које доставља установа која је извршила тестирање.

Одредбом члана 17. Закона о заштити становништва од заразних болести, у ставу 1. тачка 6. прописане су једне од посебних мера за заштиту превоз, изолација, кућна изолација и лечење, док је у ставу 2. прописано да посебне мере из става 1. овог члана организују и непосредно спроводе здравствене установе, приватна пракса и правна лица која обављају и здравствену делатност, здравствени радници и органи државне управе.

Одредбом члана 68. став 1. истог закона прописано је да су здравствене установе, приватна пракса, правна лица, предузетници, здравствени радници и грађани дужни да спроводе мере прописане овим законом и поступе по решењу санитарног инспектора ради заштите становништва од заразних болести, у роковима, под условима и на начин одређен тим решењем. Ставом 2. истог члана, прописано је да здравствене установе, приватна пракса и друга правна лица која у вршењу здравствене делатности открију заразну болест, дужни су да предузму прописане мере за спречавање преношења и сузбијања те заразне болести и друге мере које природа болести захтева, као и да поуче оболела лица и друга лица из њихове околине о начину заштите од те заразне болести.

Одредба члана 29а став 1. Закона о заштити становништва од заразних болести прописује да кућна изолација је мера којом се налаже лечење у кућним условима и ограничава слобода кретања оболелим од заразне болести, а код којих није утврђено присуство ниједног симптома или знака заразне болести и лицима оболелим од заразне болести код којих тежина болести не захтева лечење у болничким условима, током периода заразности, док је у ставу 3. прописано да меру кућне изолације налаже доктор медицине специјалиста за инфективне болести или други доктор медицине у складу са наредбом министра, о чему обавештава епидемиолога територијално надлежног института, односно завод за јавно здравље или друге надлежне здравствене установе.

Из списка предмета утврђује се да је окривљеном стављено на терет да „у урачунљивом стању са умишљајем за време епидемије опасне болести, није поступао по прописима, одлукама и наредбама којима се одређују мере за њено сузбијање и спречавање, на тај начин што је супротно одредбама члана 17. став 1. тачка 6., члана 29а и члана 68. став 1. Закона о заштити становништва од заразних болести и члана 2. став 4. и 5. Уредбе о мерама за спречавање и сузбијање заразне болести COVID – 19 („Службени гласник РС“, бр. 151/20, 152/20, 153/20, 156/20, 159/20, 1/21, 17/21, 19/21, 22/21, 29/21, 34/21, 48/21, 54/21, 59/21, 60/21, 64/21, 69/21, 86/21 и 95/21) након што је као лице код кога је дана 22.09.2021. године потврђено присуство вируса COVID – 19 и који је од стране лекара ДЗ Лозница усменим путем обавештен да је резултат тестирања антигенски позитиван и да мора бити у кућној изолацији 14 дана, напустио

своју породичну кућу... при чему је био свестан свог дела, хтео његово извршење и био свестан да је исто дело забрањено“.

Сходно напред наведеном, у описаним радњама окривљеног, по налажењу Врховног суда, стичу се сви, како субјективни, тако и објективни елементи кривичног дела непоступање по здравственим прописима за време епидемије из члана 248. Кривичног законика, па су супротни наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, оцењени као неосновани.

Из напред наведених разлога, на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, одлучено је као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.**

**Председник већа – судија
Татјана Вуковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**